

Folkert Oldersma
Bang voor de bal
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Illustraties: Paul Oole
Trefw.: voetbal, faalangst, liefde, criminaliteit
NUR 283
ISBN 978 90 448 4781 9
D/2022/4124/340
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.folkertoldersma.nl
www.pauloole.nl

Hijgend, moe en bezweet droegen we de pylonnen, ballen en hesjes naar het clubhuis. Zo aan het eind van de training was het nog even een fanatiek potje geweest.

‘Bedankt, jongens,’ zei ome Joop, onze materiaalman, toen hij de spullen in ontvangst nam. ‘Lekker getraind?’

Daar reageerde ik maar niet op.

‘Teun, kan ik je even spreken?’ vroeg de trainer me.

Ik schopte mijn voetbalschoenen uit en in plaats van in de kleedkamer zat ik even later aan de lange tafel in de bestuurskamer. Hier was ik nog niet eerder geweest. Aan de muur hing een foto van mijn vader. Ooit was hij een belangrijke speler in onze club. In een kast stonden bekers waarvan een deel mede door hem was gewonnen. Henk, mijn trainer, nam tegenover me plaats.

‘Wat is dat toch met jou, Teun?’ begon hij.

Verdrietig haalde ik mijn schouders op. Zoals steeds hadden we de training afgesloten met een potje voetbal. En net als in de afgelopen wedstrijden ging het totaal fout. Zodra ik de bal kreeg toegespeeld, sloeg de paniek toe. Opeens wist ik niet meer wat ik met de bal aan moest. En omdat ik al vooraf bang was dat het weer mis zou gaan, werd het alleen maar erger.

Van het ene op het andere moment was het er. Ik snapte er niks van.

Eerder liet ik juist zien dat ik een goede voetballer was. Een ‘goaltjesdief’ noemden ze me zelfs. Iedereen zei dat ik als voet-

baller ontzettend op mijn vader leek. Waarom wilde het dan op eens niet meer? Waarom verprutste ik kansen, waarom werd ik zo verschrikkelijk onzeker? Om maar niet af te gaan, probeerde ik iedere toegespeelde bal zo snel mogelijk af te spelen. Me vrijlopen deed ik sowieso al niet meer.

Niet alleen op het veld zat ik erover in. Ik stond er 's morgens mee op en ging er 's avonds mee naar bed. Ik vond het verschrikkelijk. Ik was op weg het lachertje van mijn ploeg te worden. Wat een afgang.

Tijdens de laatste wedstrijd blunderde ik als nooit tevoren. Helemaal vrij voor open doel verdween alles om me heen in een mist. Ik trapte in het wilde weg. Ver, bizar ver ging de bal over. Juist in zo'n belangrijke wedstrijd. Ik wilde wel door de grond zakken van schaamte. Niks lukte daarna nog. Misschien kon ik maar beter met voetballen stoppen.

'Het lijkt wel of je wegloopt voor de bal,' merkte de trainer nu op.

Ik knikte verdrietig en durfde hem niet aan te kijken.

'Zijn er thuis problemen? Op school? Wat is het?'

Ik kon alleen maar opnieuw mijn schouders ophalen.

Ik wist het niet. Het liefste was ik in huilen uitgebarsten.

De trainer moest eens weten hoe verschrikkelijk dit me dwarszat.

'Het wil niet meer,' antwoordde ik zacht.

'Je begrijpt vast dat ik je zo niet meer kan opstellen. Door jou verspelen we belangrijke punten.'

Toen ik even later de kleedkamer binnenging, keek ik mijn ploeggenoten niet aan. Maar ik voelde hun nieuwsgierige blikken wel. Hun gesprekken staakten meteen.

Ik begon me om te kleden. Douchen deed ik thuis wel. Ik wilde hier zo snel mogelijk weg.

Na de ongemakkelijke stilte werden de gesprekken tussen de jongens voortgezet.

'En dan gaan onze velden eraan,' mopperde een van mijn ploeggenoten.

'Heb je zijn huis wel eens gezien? Man, dat is een paleis,' reageerde een ander.

'Hij wil onze sportvelden om er zijn flats, hotels of kantoorgebouwen op neer te kwakken. En die lui van de gemeente laten het allemaal maar gebeuren.'

'Is dat nu echt zeker?' werd er gevraagd.

'Wij zijn een arme voetbalclub, hij is schatrijk en jij vraagt wie er gaat winnen?'

Ik wist waar ze het over hadden. Een projectontwikkelaar wilde ons sportcomplex in handen krijgen. Dat verhaal ging al een tijdje rond. Het zou betekenen dat ook mijn club DVIV zijn velden kwijt zou raken.

Normaal zou ik me ook hebben opgewonden en mee hebben gepraat. Nu liet het me koud. Snel vulde ik mijn sporttas en zonder groeten glipte ik de kleedkamer uit.

Buiten wachtten Peter en Kirsten me bij de fietsen op. Peter volgde de aparte keeperstraining, op een ander veld trainde Kirsten met de meidenploeg van DVIV. Zij is mijn buurmeisje en Peter woont aan het eind van onze straat. Alle drie zijn we fanatieke voetballers.

Als peuters zaten we samen in de zandbak achter Peters huis of speelden we samen in het speeltuintje. Maar toen ik op een verjaardag een voetbal kreeg, veranderde er veel. Wanneer we samen voetbalden, werd ik de beroemde speler Teuninho en Peter werd Petranovitch. Alleen Kirsten bleef Kirsten. We leerden elkaar dribbelen, koppen en passen. Het ging er soms fel aan toe, maar samen werden we steeds beter.

Nu waren we nog altijd onafscheidelijk, ook al speelde Kirsten niet langer in ons elftal.

Samen fietsten we terug naar huis. Peter en Kirsten voorop, Peter links, Kirsten rechts. Ik hing er iets achter. Met mijn hoofd was ik nog steeds bij mijn gesprek met de trainer. Daardoor was ik afgeleid en kreeg ik het te laat mee.

Op een braakliggend veldje naast de weg racete een motorcrosser. Door de met graffiti volgekalkte schutting was hij niet te zien. Opeens schoot de motor door een opening in de schutting vlak voor ons de straat op. Kirsten en Peter schrokken en knepen meteen in de remmen. Ik ook, maar net iets te laat. Juist op het moment dat Kirsten geschrokken haar stuur naar links trok, kwam ik met mijn fiets tussen Kirsten en Peter terecht.

Daardoor botsten Kirsten en ik tegen elkaar op. Ik verloor mijn evenwicht en buitelde naar rechts. Kirsten kwam keihard op de stoeprand terecht. Ze slaakte een kreet van pijn.

De rode motor stopte abrupt en stond nu midden op de weg. De crosser, zijn gezicht verscholen achter het vizier van een goudkleurige helm, keek om. Toen hij zag dat Kirsten alweer probeerde overeind te krabbelen, gaf hij een paar stoten gas en ging hij er met veel lawaai en in volle vaart vandoor.

Ik trok mijn fiets los van die van Kirsten. Het lukte haar niet op te staan. Ik liet mijn fiets los. Samen met Peter bevrijdde ik Kirsten van haar fiets. Peter nam die van me over en hij zette het stuur recht.

Ik boog me bezorgd over Kirsten. 'Gaat het?' vroeg ik. 'Wat denk je?' reageerde ze boos.

